

Sương mù

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Hỏi nó có sợ không? Thực ra nó cũng hơi sợ. Nhưng chỉ là một chút thôi. Nó không sợ gã làm hại nó, gã cũng không có ý trêu nó nhưng... Nó nhớ gã. Nó biết gã chết rồi! Chẳng sống lại được. Nhưng nó có một cái niềm tin mơ hồ mà sâu sắc là sẽ được gặp lại gã.

Đêm nay lạnh thật. Thời tiết Hà Nội ngày càng rét mướt, nhất là vào khoảng thời gian cuối đông như thế. Hôm nay nó trực đêm ở bệnh viện. Nó đang trong quá trình thực tập cuối cùng ở đây. Ước mơ của nó nhỏ bé lắm, được làm một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ. Ai cũng cười cái ước mơ chả mấy cao cả của nó. Nhưng nó lại thấy ước mơ đấy rất thú vị đấy chứ. Mang đến sắc đẹp, mang đến niềm vui, hạnh phúc cho người khác, chẳng phải là một việc tuyệt vời hay sao?! Nó đã rất cố gắng để rèn luyện cho bàn tay của mình giống như một phù thủy, hô “biến”, là có thể tạo nên những tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ trên cơ thể người...

Y khoa ở Việt Nam đang phát triển, và nó thì cực kì thích phẫu thuật thực hành trên những cái xác. Những đứa con gái như nó không nhiều. Dám đang đêm lọ mọ một mình trong bệnh viện để phẫu thuật xác người, cũng chỉ có mình nó. Đừng hỏi tại sao, đơn giản lắm! Vì nó không sợ ma! Trên đời này, làm gì có ma? Một đứa đam mê y thuật như nó, mà sợ ma mới là điều nực cười. Những cái xác trắng bệch, lạnh lẽo được bảo quản ở những bể phoocmon, âu cũng chỉ là những cái xác mà thôi. Họ chết rồi, linh hồn sẽ được chuyển sang một thế giới khác, chả ai vất vưởng mãi ở cái trồn này làm gì. Mà nhờ có gặp thì... cũng có sao? Nó không bao giờ phạm phải những lỗi lầm gì để bị những người đã chết của trách. Nếu người ta có lỗi xuất hiện trước mặt nó, nó cũng chuẩn bị sẵn tinh thần mỉm cười, chào hỏi họ.

Trước khi phẫu thuật, nó đều tung đồng xu lên để hỏi thăm xem, chủ nhân của cái xác có đồng ý hay không. Không biết là may mắn hay linh nghiệm thật. Đã 9 lần phẫu thuật trực tiếp, lần nào nó hỏi thăm cũng là mặt ngửa...

Hôm nay nó đã xong việc. Cái xác của một người phụ nữ, có nhan sắc ấy, đã

được nó dùng những 5 tiếng đồng hồ liên tục để tạo nên một sự hoàn mỹ đến bất ngờ. Nó vẫn nhớ, người phụ nữ này rất có lòng, tự tâm hiến tặng cả cơ thể sau khi chết, nhưng cái chết lại khá khắc khổ. Cô ấy tự tử bằng thuốc ngủ, nhưng trên môi, vẫn giữ nguyên nụ cười. Nó không thường có thói quen tò mò chuyện của người khác. Việc nó, nó làm! Trải qua cuộc phẫu thuật, cái xác biến đổi hoàn toàn, từ việc có chút nhan sắc, sẽ nhanh chóng biến thành đẹp như tiên rắng trần! Wow! Nó tự thấy phục bản thân nó.

Đưa cái xác trở lại ngăn tủ lạnh lẽo, nó thở dài một hơi, dành một chút thời gian cảm ơn người đã khuất rồi giao ban cho đồng nghiệp. Cô đồng nghiệp vào cùng khóa với nó có vẻ kì thị nó lắm, vì nó không sợ những cái xác, còn cô ta cứ run lên cầm cập rồi nôn thốc nôn tháo khi nhìn thấy nó tự tay phẫu thuật. Trời ạ! Đã làm nghề này, nên bỏ cái tính tiểu thư cộng với những cái nỗi sợ vô hình không thỏa đáng đấy đi là vừa. Nó gửi cho cô ấy một cái nhìn kì quái, khiến cô gái đáng thương không giấu nổi nét run sợ, rồi tự mình ra về vào lúc 6 giờ sáng.

Thông thường thì sinh viên thực tập không được phân công trực ban, nhưng mấy ngày gần tết, số nhân viên bệnh viện gần như rất bận, nó lại nắm chắc hợp đồng chính thức sau thực tập với bệnh viện, chỉ cần qua tết sẽ kí, cho nên nó được đặc cách... Cũng bởi một phần gan nó lớn đến mức chẳng sợ hãi chút nào khi đêm hôm một mình lợ mợ ở nhà xác.

Nó thích nhất tan ca vào giờ này. Bình minh ở Hà Nội là thứ nó cực kì đam mê. Quê nó là vùng biển, người ta thường nói ngắm bình minh ở biển mới là đẹp, nhưng nó lại thấy cái cảm giác mặt trời lấp ló sau những tòa nhà cao tầng mới là tuyệt vời hơn cả. Cái cảm giác mờ mờ ảo ảo không rõ ràng ấy mới khiến nó thích thú và bị đắm chìm.

Khẽ khàng đan đôi bàn tay vào nhau. Trời lạnh thật đấy! Trên đường còn sớm, có mỗi mình nó sải bước ra khỏi cổng bệnh viện, ngoài đường vắng tanh, thậm chí chẳng có xe cộ đi lại gì cả. Gió đông cứ thổi heo hút trên con phố, lá vàng nhẹ bay hòa quện vào gió lạnh. Sương mù vẫn ngập tràn con đường trước mặt, khiến nó có cảm giác phảng phất chút mơ hồ. Gió thổi hơi mạnh sau sống lưng khiến nó rùng mình một cái. Nó đã sớm không còn cái cảm giác dựng tóc gáy, lạnh sống lưng nữa. Nhưng nó chắc chắn một điều. Có ai đó vừa lướt qua sau lưng nó... Theo phản xạ quay lưng lại, con phố vắng sau lưng nó chẳng một bóng người. Nó lắc đầu với cảm giác nhảm nhí

của mình, hơi mỉm cười. Tiếp tục đi trên con đường đầy gió. Nhưng chưa được bao lâu thì nó lại cảm thấy có ai đó đằng sau lưng mình. Nó thấy không ổn, gió thổi thật mạnh hất tung mái tóc của nó như có ai đó đang đùa nghịch với mái tóc của mình. Lần này nó hơi bức, quay phắt lại phía sau. Nhưng đáp lại nó vẫn là một khoảng trống lạnh lẽo?

Gió vẫn thổi... Nó định sẽ đi thật nhanh về nhà.

Vừa quay mặt lại, đập vào mắt nó mà một thứ gì đấy đen ngòm, chắn hết tầm nhìn, lại như đang đổ ập về phía mình, khiến nó giật mình, bất giác lùi lại phía sau một bước. Không biết vấp phải cái gì, nó ngã ngửa ra đằng sau, đập mạnh người xuống nền đất và ánh mắt không giấu nổi kinh hoàng ngẩng mặt nhìn cái bóng cao sừng sững trước mắt nó.

Gã dơ tay đỡ nó dậy, nhìn nó từ đầu đến chân và hơi mỉm cười. Gió lạnh vẫn thổi, tay gã cũng mang theo hơi lạnh. Vừa bị ngã, xương chậu vẫn bị đau. Nó khó khăn đứng lên với sự giúp đỡ của gã. Không hiểu gã xuất hiện từ đâu ra, lâu lắm nó mới bị dọa cho phát hoảng như thế!

Nó bỏ tay gã ra, tự nhiên lấy hai tay phúi phúi bụi bặm dính trên quần áo. Nó hơi gắt gỏng:

- Làm gì thế hả? Định dọa ma nhau à mà cứ thoát ần thoát hiện! Anh có là ma tôi cũng chả sợ! Thần kinh!

Thấy nó tiếp tục bước, gã cũng bước theo, trên môi gã vẫn nở nụ cười:

- Đường vắng thế này, em đi một mình không nguy hiểm hay sao? Người mới sợ, chứ ma thì lại chả lo.

Nó nhìn gã. Nó chả quen biết gã, nhưng tại sao nó lại có cảm giác thân thuộc nhỉ? Nó cười cười đứng lại nhìn mặt trời ló rạng sau dãy nhà cao tầng trước mặt:

- Tôi không biết sợ! Người cũng thế mà ma cũng vậy! Tôi học võ từ bé đấy! - Nó dơ dơ nắm đấm ra vẻ mạnh mẽ, vẻ mặt cùng đầy nét thách thức can đảm

Gã bật cười. Chẳng nói gì nữa mà cứ thế đi theo nó qua 2 dãy phố. Gã không

nói, nó cũng giữ im lặng. Nó không có thói quen nói chuyện với người lạ. Nhưng cứ để gã theo về đến nhà hay sao? Nghĩ ngợi một lúc... Bất ngờ, nó đứng khựng lại giữa đường, làm gã đang đi theo sau, trong một lúc hơi lơ đãng đâm sầm vào nó.

Nó bật cười khanh khách nhìn khuôn mặt gã đang lúng túng:

- Trả thù nhé! Lần sau đừng có dọa dẫm tôi... Mà sao anh cứ đi theo tôi mãi thế! Mới sáng ra! Về nhà đi.

Gã không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào nụ cười trên môi nó cho đến khi nụ cười ấy tắt hẳn. Gã quay lưng, đi ngược chiều nó, chỉ để lại 2 từ “Tạm biệt” thoảng qua trong gió, như có như không.

...

Vài ngày rồi, nó không gặp lại gã con trai ấy. Nó cứ nghĩ đến gã mãi, nhất là cái hình ảnh gã đâm sầm vào người nó, rồi lúng túng nhìn nó. Cứ nghĩ đến đây là làm nó tủm tỉm cười, rồi bật cười thành tiếng. Ở đâu ra tên đấy không biết. Dở hơi thật. Lâu rồi nó mới ấn tượng đặc biệt với một người như thế. Rồi rành gã nói với nó là “Tạm biệt” vậy mà mãi chẳng thấy gã xuất hiện.

Đến tận gần 1 tháng sau, vài ngày nữa là nó được nghỉ tết.. Lại là một ca trực đêm nữa. 12 giờ đêm, nó tung tăng chạy ra cổng bệnh viện mua đồ ăn vào phòng trực. Nó thích ăn vặt như bao đứa sinh viên khác cho nên trong túi đồ toàn bím bím với kẹo mút. Tay xách nách mang đi qua cửa phòng hồi sức cấp cứu, nó chợt thấy bóng ai đó ngồi khuất trên ghế nghỉ, sau thân cây cổ thụ. Nó thấy lạ. Muộn thế này mà vẫn có bệnh nhân chạy lung tung? Nhưng nó bỏ qua. Đã nói rồi, nó không thích quan tâm đến những vấn đề không liên quan đến mình.

Chẳng ngờ người trong bóng tối lại đứng lên, tiến thẳng đến chỗ nó. Mấy ngày giáp tết, trời đặc biệt rét mướt, không hiểu sao gió lại bắt đầu thổi mạnh khiến nó thấy lạnh, nổi hết da gà da vịt. Sân của bệnh viện ít đèn, bóng ai đó đổ về phía nó, nó không nhìn rõ mặt người, chỉ thấy cái bóng đen đang tiến đến bên nó ngày càng nhanh, chớp mắt đã chỉ còn cách nó một khoảng vài bước chân. Nó chẳng chút sợ hãi, thản nhiên quay người đi về lối khác, tránh đường cho cái bóng kia tiueeps tục thẳng tiến. Cho đến khi nghe thấy tiếng gã

bất lực gọi với theo nó:

- Này cô bé!

Nó quay ngoắt lại, nhận ra giọng nói hơi quen thuộc bất giác mỉm cười. Thấy gã tiến lại gần, nó lè lưỡi làm mặt quỷ trêu gã:

- Đêm hôm anh lảng vảng ở sân bệnh viện làm gì? Không sợ ma nó trêu cho à?

Gã nhún vai cười với nó:

- Em còn chẳng sợ, tại sao anh lại lo lắng chứ?

- Tôi là bác sĩ, nói làm gì?

Gã ta có vẻ hứng thú nhìn đồng hồ trong tay nó, nhí nhảnh nháy mắt với nó:

- Cho ăn chung với, đang đói đây!

- Được thôi. –Nó ngồi xuống chiếc ghế đá, thời tiết lạnh giá,lại là ban đêm , chiếc ghế đá lạnh ngắt chẳng chút hơi người, nhưng cũng chẳng ngăn được nó thoải mái ngồi xuống, mở túi đồ ra, đưa cho gã một gói bim bim-Anh đi thăm bệnh nhân à?

Gã gật đầu, chẳng nói thêm về chủ đề ấy nữa. Gã nhận lấy gói bim bim, định mở ra rồi nhớ ra cái gì đó, gã để gói bim bim vào tay nó, tiện tay cởi áo khoác ra, đặt lên vai nó, rồi giật lại gói bim bim:

- Bác sĩ không biết lạnh à? Đêm hôm ăn mặc phong phanh thế?

Nó hơi bất ngờ vì hành động của gã. Trên áo gã vẫn còn vương vấn chút khí lạnh của bầu trời, chút mùi thơm oải hương dễ chịu. Hơi sùng sờ. Rồi nó vẫn thản nhiên vén lại chiếc áo trên vai mình cho ngay ngắn, mỉm cười với gã:

- Cảm ơn anh.

Ánh mắt gã chạm vào nụ cười của nó. Không hiểu sao nó thấy hơi bối rối liền quay đi. Không khí xung quanh gã và nó hơi trũng xuống bởi cái lạnh. Nó

đang định nói gì đó thì tiếng di động réo lên, xen ngang dòng suy nghĩ vốn đã loạn xạ. Nó cầm điện thoại, đứng lên, đi xa dịch ra ngoài một chút để nghe máy.

Nhưng khi vừa nhắc cuộc gọi lên, kịp nghe thấy tiếng mẹ hỏi thăm hôm nay nó trực khuya à. Nó theo phản xạ quay lại nhìn chiếc ghế đá. Nơi ấy đã trống không. Chẳng biết gã đã đi đâu nữa. Gối bím bím nó đưa cho gã cũng biến mất theo. Nó chỉ hơi sững lại rồi nhanh chóng mỉm cười. Siết chặt lấy chiếc áo khoát ấm áp trên vai mình.

Gã sẽ sớm quay lại thôi.

...

Chiếc áo của gã được nó giặt lại sạch sẽ, nhưng mùi oải hương trên chiếc áo vẫn vương vấn khiến nó thích thú. Cũng giống như gã vậy. Ẩn ẩn hiện hiện, mỗi lần xuất hiện đều đặc biệt như thế.

Thực ra nó thấy gã cũng rất đáng yêu đấy chứ...

Nó biết là nó sẽ sớm gặp gã thôi. Nhưng chẳng ngờ lại sớm như thế!

Hôm sau nó tiếp nhận một cái xác, do bị tim bẩm sinh, phẫu thuật nhiều lần mà không qua khỏi. Gia đình chỉ gửi cái xác của anh chàng này ở lại một đêm, sẽ sớm lấy đi chôn cất.

Hôm ấy đáng lẽ không phải ca trực của nó, nhưng đồng nghiệp có việc đột xuất, nó cũng nhận trực đêm thay. Nó vừa tiếp nhận cái xác, lật giở thông tin được gửi đến : Nguyễn *** Thành, sinh năm 1992, Sống ở khu Tây Lâm - cách nhà nó một dãy phố. Bệnh nhân hở van tim bẩm sinh. Nó đóng hồ sơ lại, khẽ lắc đầu. Anh ta chết trẻ quá. Lại là bệnh hiểm nghèo. Thật là...

Đang suy nghĩ, có tiếng người chạy ở hành lang bệnh viện. Một nam thanh niên chạy vào, nhìn thấy nó thì khuôn mặt đã cắt không còn giọt máu, mồ hôi đầm đìa, thở dốc không nói lên lời:

- Thành... Thành... thi thể của Nguyễn *** Thành. Cô có thể cho tôi gặp cậu ấy lần cuối không?!!

Nó hơi nhú mảy. Trường hợp này nó gặp lần đầu. Nên cũng hơi lúng túng không biết nói sao:

- Theo quy định của bệnh viện thì...

Nó chưa nói xong, cậu thanh niên nọ đã tự động mở cổng nhà xác. Nó chạy theo vào bên trong, lòng nó chột nghĩ, chỉ là nhìn qua một chút. Chắc sẽ không sao. Cậu thanh niên kia đưa ánh mắt ai oán vô cùng nài nỉ nhìn nó:

- Tôi xin cô! Cho tôi biết cậu ấy nằm đâu? Tôi phải nhìn thấy cậu ấy lần cuối.

Nó nhìn thấy sự thê lương trong ánh mắt anh ta, hơi mùi lòng. Chỉ tay về phía cái xác mới tiếp nhận. Cậu thanh niên chạy lại. Đôi tay run run mở tấm khăn trắng che mặt tử thi lên. Trong giây phút cậu ta khụy xuống gào khóc. Nó cũng chết trân tại chỗ....

Người nằm trên giá tử thi lạnh lẽo, chính là gã! Nó cứ lặng lẽ nhìn vào tôi mắt nhắm nghiền kia, làn da đã lạnh ngắt trắng ớn vì mất máu. Gã đã tắc thở rồi... Chính là gã! Nó không hề nhìn nhầm! Nó mặc kệ cậu thanh niên kia than khóc bên tử thi của gã. Nó mơ hồ chạy lại bàn hồ sơ. Tay nó không tránh được run lên, khó khăn lắm mới lật được vài trang hồ sơ của gã. Gã mới mất cách đây vài giờ. Hôn mê sâu 2 ngày... 2 ngày? Hôm qua nó vừa gặp gã ở sân bệnh viện! Mới hôm qua thôi? Sao gã có thể hôn mê 2 ngày trời? Hôm qua gã vẫn còn khỏe, vẫn còn quan tâm đặt chiếc áo khoác lên vai nó. Nó nhìn hẩn chảng có biểu hiện gì của một bệnh nhân, nụ cười trên môi gã...

Nó lắc mạnh đầu óc, để không bị mù mị vì suy nghĩ rồi bời. Nhưng vẫn chẳng tránh được hoang mang.

Gã chết rồi!

...

Trong ngăn tủ nhà nó vẫn treo chiếc áo khoác có mùi oải hương của gã. Không hiểu tại sao nó lại ám ảnh nụ cười của gã trong lần đầu tiên gặp mặt. Rồi cái cách mà gã bật cười nhìn nó. Cái cử chỉ tự nhiên mà gã đưa áo khoác lên vai nó... Gã cầm gói bim bim của nó và biến mất. Vậy mà gã đã chết? Thật khó tin! Nhưng gã chết thật rồi. Nó chịu đựng một cú sốc, cảm giác mất

mát dưng đầy trong lòng nó. Dù họ chỉ mới gặp nhau có 2 lần.

....

Nó xin nghỉ việc một ngày.

Nhưng sáng sớm 6 giờ, nó tới trước cổng bệnh viện nó làm. 6 giờ sáng, cũng giống như lần đầu tiên nó gặp gã. Gã dọa nó phát hoảng. Hôm nay nó thờ thần ngồi trước cổng bệnh viện. Trên đường phố vẫn thế, im ắng chẳng một bóng người. Nó không biết mình đang trông chờ cái gì. Linh cảm cho nó biết, Những lần gặp gã, đều là nó gặp... ma. Thực tế là gã không thể ra khỏi phòng bệnh và đi lang thang một cách lảnh lặt trong cái hôm đầu tiên nó gặp gã được. Hôm ấy gã làm phẫu thuật lần thứ nhất. Rồi cả cái hôm gã khoác chiếc áo lên vai nó nữa chứ... Nhưng có một điều nó không hiểu. Chiếc áo là thật! Cả cái cảm giác gã ở bên nó cũng rất thật. Thật đến mức nó cứ vẫn vương lấy hình bóng của gã.

Hỏi nó có sợ không? Thực ra nó cũng hơi sợ. Nhưng chỉ là một chút thôi. Nó không sợ gã làm hại nó, gã cũng không có ý trêu nó nhưng... Nó nhớ gã. Nó biết gã chết rồi! Chẳng sống lại được. Nhưng nó có một cái niềm tin mơ hồ mà sâu sắc là sẽ được gặp lại gã.

Nó cứ ngẩn ra như thế trước cổng bệnh viện trong cái thời tiết lạnh lẽo đến thấu da thấu thịt. Không biết nó đã ngồi đó bao lâu, Cho tới khi mắt nó dần ngấn ngấn nước. Thì bên tai nó có một giọng nói truyền đến, hơi thở của ai đó phả vào giác quan của nó, khiến sự ấm áp ngập tràn. Nó không hoảng sợ, cũng không quay đầu nhìn người đang nói với mình:

- Em lại ăn mặc phong phanh rồi. Áo của anh đâu?

Nó lắc đầu. Nó sợ chỉ là do mình tưởng tượng. Nhưng gã nhanh chóng ngồi xổm trước mặt nó. Ánh mắt gã tinh nghịch xoáy sâu vào ánh mắt thê lương của nó. Khiến nó bối rối. Nó nhìn gã. Gã vẫn như ngày đầu tiên nó gặp. Vẫn cái nụ cười ấy, ánh mắt ấy, khuôn mặt hồng hào ấy. Chẳng khác chút nào. Nó muốn chạm vào gã, nhưng nó lại sợ gã sẽ tan biến mất. Nên nó cứ lặng lẽ nhìn gã như thế, gã cũng im lặng ngây ngô nhìn nó. Rồi nó bỗng nở một nụ cười:

- Em sẽ không trả lại anh đâu!

Gã chẳng nói gì, kéo tay nó đứng dậy. Gã vẫn cứ đăm mình trong cái nụ cười của nó. Cho đến khi ánh mắt nó lấy dần lại vẻ bình tĩnh. Gã kéo nó qua nhiều con phố. Nó cứ mặc nhiên đi theo gã như thế. Nó biết mình đang đi theo một linh hồn. Nó không biết gã dẫn nó đi đâu. Nhưng nó cứ để mặc gã làm điều gã muốn, ở thời khắc này, đối với gã, điều gì là quan trọng nhất, điều gì khiến gã phải trở lại gặp nó?

Tay gã hơi lạnh lạnh. Nhưng nó thấy an toàn lắm. Nó không hiểu sao mình lại không sợ gã? Làm gì có ai không sợ một linh hồn đang bám lấy mình chứ? Nhưng nó chỉ ước... Ước một điều ước thật to lớn! Gã hãy tỉnh dậy đi.

Gã nắm chặt tay nó. Đến một căn phòng nhỏ, cách nhà nó một dãy phố. Gã mở cửa phòng bằng chìa khóa. Dắt nó vào bên trong. Nó tròn mắt nhìn căn phòng bé xiu của gã, sạch sẽ, ngập tràn nắng, màu sắc, các bức tranh và những tấm ảnh nhỏ treo trên tường.

Nó để mặc gã đứng đấy. Bị một sức hút nào đấy lôi cuốn ánh mắt nó dán theo những bức tranh trên tường đang được ánh nắng chiếu rọi vào, lấp lánh đẹp đến không ngờ. Nó sờ vào bức tranh sơn dầu. Những bức tranh ấy vẽ nó. Mắt nó ầng àng nước. Đôi mắt nó linh hoạt nhưng bàng hoàng.

Bức tranh vẽ nó đang cầm ống nghe mỉm cười trong nắng sớm. Mắt nó thậm chí còn hơi sưng vì mới ngủ dậy, đôi môi mang cái nụ cười đặc trưng. Nó nhìn tấm ảnh chụp nó được dán bên dưới: “Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô ấy”

Tiến đến bức tranh tiếp theo. Là lúc nó ôm lấy một đứa trẻ bị ung thư máu ở khoa nhi. Ánh mắt nó lóng lánh nước. Tấm ảnh ở dưới ghi “Nhìn ánh mắt của cô ấy kìa. Cậu bé kia thật hạnh phúc”. Nó không kìm được. Nước mắt rơi lã chã.

Bức tranh tiếp theo cũng vẫn là nó. Lúc ấy nó ngồi một mình ở sân vắng. Xung quanh nó là một màu đen của bóng tối. Nhưng hình ảnh nó sáng lấp lánh như ánh sao nổi bật ở trung tâm bức tranh. “Tôi yêu cô ấy”

Nó bật khóc nức nở. Đôi mắt nó mờ dần đi vì nước mắt, hô hấp cũng khó khăn. Nó định nói gì đó, nhưng tim nó quặn thắt lại...

Gã đứng sau nó. Hình ảnh gã cũng đang mờ dần đi trong ánh nắng rồi biến mất hẳn.

Nó chỉ biết khóc.

Có lẽ nó đã từng gặp gã, đã từng nhìn thấy gã. Nhưng nó không hề biết có người để ý đến từng cử chỉ, hành động của nó. Nó quay lại, không thấy bóng dáng gã đâu nữa. Chỉ thấy ánh nắng yếu ớt chiếu rọi lên nơi gã đã từng đứng. Nó sợ! Nó thực sự đang sợ! Nó sợ gã đi rồi. Nó sợ rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy hình bóng gã nữa. Nó sợ rằng sẽ không bao giờ được nghe thấy giọng nói của gã phảng phất bên tai nó nữa.

Nó gào khóc. Gã đi thật rồi.

...

Nó mở cuốn nhật kí của gã. Nó nhìn từng nét chữ răn rỏi, sờ lên dòng chữ còn in hằn. Nó đọc lại từng mẫu nhật kí:

“Hôm nay tôi nhập viện để điều trị. Tôi không dám nói với gia đình. Họ sẽ đau đớn lắm đây!”

“Trải qua những lần trị liệu, trở về căn phòng ngập tràn nắng. Tôi biết mình sẽ chẳng qua khỏi đâu. Nhưng tôi sẽ gắng gượng hết sức”

“Hôm nay tôi gặp cô gái ấy. Em nổi bật trong chiếc áo blue trắng với nụ cười thật tuyệt”

“Đau thật đấy. Nhưng tôi phải tiếp tục trị liệu thôi. Tôi còn phải nói chuyện với em nữa... Gần đây em thường xuất hiện trong tầm mắt của tôi. Khi tôi một mình cô đơn trong bệnh viện, tôi chỉ mong, ngày nào cũng được nhìn thấy em cười”

“Trị liệu không có kết quả. Tôi sắp chết rồi. Vậy còn em? Tôi chưa bao giờ được nói chuyện cùng em. Không biết giọng nói em có êm tai hay không? Không biết em có nở nụ cười với tôi hay không?”

“Phẫu thuật kết quả không thuận lợi...”

Nó lật dở từng trang nhật kí... Nhìn lên những bức tranh vẽ mình thật sống động. Bất chợt nó mỉm cười. Ánh mắt nó chạm vào gói bim bim trên bàn trà trong căn phòng nhỏ của gã. Gã vẫn chưa ăn sao? Vậy nó sẽ để gã giữ lấy. Còn nó, nó chỉ giữ lại cho mình chiếc áo khoác mùi oải hương của gã

“Em sẽ không trả lại anh đâu!”

Minh Mèo